

Vestegnen Volunteers - En dannelsesrejse

Hvorfor Volunteers?

Når jeg kigger tilbage til min tid i Volunteers, så er det med en hvis portion stolthed og vemod, jeg fyldes med. Stolthed, fordi både mine holdkammerater og jeg formåede at sætte os det højeste mål, at blive Danmarks mester, som vi utrætteligt jagtede og realiserede. Vemod, fordi vi alle på daværende tidspunkt var i en brydningstid, hvor vi var i gang med at vokse os ud af ungdommen og ind i voksendommen – en skelsættende passage i vores liv som vi aldrig kommer til genleve. På daværende tidspunkt gik jeg i 2. G i gymnasiet. Motivationen for at fortsætte med studierne var stærkt dalende, hvilket smittede af på mine karakter. Mange af de forventninger som jeg havde haft til gymnasiet, herunder at det skulle have været et forløb som rustede én til en eventuel videregående uddannelse eller til livet på arbejdsmarkedet, var bristede. Jeg oplevede at man ikke fik noget ansvar som elev, og derfor tog man heller ikke noget initiativ. Og mest af alt, oplevede jeg, at vi som studerende aldrig blev taget seriøst, når vi ytrede vores meninger. Kort sagt, jeg var ved at stoppe i gymnasiet, da jeg ikke længere fandt skolen særlig vedkommende.

Imidlertid gik jeg rastløs rundt og ledte efter en fritidsaktivitet som kunne holde mig beskæftiget efter skolen. Jeg havde spillet fodbold før, men følte ikke længere at sporten var mental og fysisk udfordrende. Værre endnu, på trods af det var en holdsport, så oplevede jeg oftere at man kom på banen som elleve individualister end som et egentlig fodboldhold. Det var i den forbindelse at jeg gik rundt med tankerne om at starte til Amerikansk fodbold, både fordi sporten var ret eksotisk på det tidspunkt, men også fordi den, ude fra set, lignede en sport, hvor man vitterligt skulle engagere sig fuld ud både som individ og hold for overhovedet at skabe et tilfredsstillende resultat. På daværende tidspunkt var det umuligt at finde klubber i nærheden af, hvor jeg boede, fordi sporten havde endnu ikke fundet indpas i Danmark. Derfor opsøgte jeg en onsdag eftermiddag efter skolen kontoret for Dansk Amerikansk Fodbold Forbund (DAFF) i idrættens hus ved Brøndby Stadion. Her mødte jeg en mand som præsenterede sig ved navnet Ron, som øjeblikkeligt inviterede mig til træning hos Volunteers, som skulle finde sted den næstfølgende dag. Herfra fulgte et forløb, som udover at bringe mig frem til en situation, hvor jeg kunne kalde mig Danmarks mester i noget (noget som jeg aldrig før nogensinde ville have troede på ville kunne lykkedes for mig), også lod mig gro som menneske og samfundsborger.

Tiden i Volunteers

Der er mange indtryk som har brændt sig fast i min hukommelse fra min tid i Volunteers. Men, da jeg ikke har så meget plads at skrive på vil nærværende afsnit kort beskrive nogle få indsigter, eller værdier, som jeg

tog med mig og som den dag i dag danner rettesnoren for, hvordan jeg takler de udfordringer, som jeg støder ind i på arbejde, skole og fritid.

Min tid i Volunteers var omgærdet af værdierne om *sammenhold, respekt, målrettethed og engagement*, som tilsammen bandt spillerne sammen og gjorde os til et vinderhold. Som sagt var mine tidligere erfaringer fra at spille fodbold præget af en hvis individualisme som gjorde at holdånden ikke aldrig rigtigt blev etableret på nogen af de hold jeg havde spillede på. Mine medspillere havde altid vidt forskellige interesser og ambitionsniveauer. Dette aspekt tog fodboldtrænerne aldrig hånd om, da de udelukkende fokuserede på at opnå gode resultater. I gymnasiet følte jeg ligeledes heller ikke at det var meget bedre. Her var der en vis kynisme forbundet med, hvordan man på bedste vis fik læren til at tro at man var oprigtig interesseret i det emne vedkommende underviste i, for at højne sit karaktergennemsnit. Begge steder, på fodboldbanen og på skolebænken, var det resultatet som var i fokus, snarere end processen der ledte frem til dem.

I Volunteers derimod oplevede jeg at det var i høj grad processen som var i centrum. Den særlige kvalitet ved Volunteers var, at vi alle på holdet vidste inderst inde at vi var dybt afhængige af hinanden. Udgangspunktet var selvfølgelig amerikansk fodbold, men måden hvorpå vi praktiserede sporten rakte langt udover spillets tekniske og taktiske karakter. Med tiden lærte vi, at vi hver især rummer særegne egenskaber uanset alder, køn, etnicitet, højde eller drøjde. Der var altid plads til et nyt ansigt i truppen. Derfor var der af den grund også løbende nye spillere som stødte til truppen. I den forbindelse var det naturgivet at de rutinerede spillere tog sig af de nye både på og udenfor banen. Det betød at relationer blev skabt og forstærket på kryds og tværs af holdet, idet en konstant udveksling af erfaringer fandt sted mellem folk, der betragtede hinanden som ligeværdige, og som gensidigt anerkendte hinandens styrker og svagheder. Man kunne derfor ikke gøre andet end at nære respekt for sine medspillere velvidende at de også ubetinget respekterede og accepterede én. Med andre ord, vi var alle hinandens mentorer; vi inspirerede hinanden; vi var så at sige hinandens krykke både i modgang og medgang. Holdets motto '*United we stand, divided we fall*' blev i den grad udlevet i klubben. Sideløbende gik alle i Volunteers til sagen med en top professionel indstilling på trods af at vi til tider trænede under små kår. Hver eneste aktivitet eller opgave blev altid udført med ildhu og en særlig sans for detaljen. At sætte sig mål, lære af sine fejl, forberede sig grundigt, samt at talent alene ikke bære én igennem livet var nogle af de mange lærestreger som vi fik indpodet gennem al vores træning.

Men mest af alt ville denne læringsproces ikke have fundet sted, havde det ikke været for det engagement og den interesse som Ron udviste for hver enkelt af os. Man blev taget seriøst og givet et ansvar fra første møde. Personligt havde det indtil da været en fremmede følelse at opleve hvordan man selv voksede som

person under et ansvar, man fik udstukket. Men hos Ron havde vi hver især en bærende rolle på holdet. Et strålende eksempel hvorpå dette blev fuldbyrdet var, da det lykkedes holdet at vinde Danmarks mesterskabet på egen hånd uden Rons tilstedeværelse. Det var finalekampen og holdet havde en off-dag. Spillet var ikke kønt, modstanderne spillede eminent og vi følte at dommerne dømte imod os. Men ikke desto mindre formåede alle at gå sammen om at løfte opgaven, så vi gik fra at være bagud til rent faktisk at række ud efter DM pokalen og tage det i slutminutterne. Denne begivenhed markerede således også klubbens sidste bedrift. Mange spillere fortsatte med stor succes videre som senior spillere i andre klubber, mens andre, som jeg, stoppede helt. Men jeg ved med sikkerhed at efter Volunteers gik hver af os styrket videre i livet. Jeg lærte senere hen at Volunteers havde været et udviklingsprojekt som var blevet støttet af Brøndby kommune. Jeg kan nu se i bakspejlet, hvordan dette projekt bidrog til at jeg fik ændret livssyn, formåede at gennemføre gymnasiet og nu står i den afsluttende fase af min kandidatuddannelse.

Isaac Larsen

Stud.mag i Afrika Studier
Lyshøj Allé 28, 4.th
2500 Valby
Email: isaac.m.larsen@gmail.com
Tlf.: 23962660